

напримѣръ „клането на ловчанскитѣ защитници“ и безчеловѣчното онова отнасяне, на което станаха жертва турскитѣ плѣнници, слѣдъ падането на Плѣвентъ.

Едничкото прѣимущество, което турската армия имаше, бѣше туй, че въ началото на войната, нейнитѣ войници бѣха вече калени въ походитѣ си срѣщу Босна и Херцеговина, Сърбия и Черна Гора. Въоръжението бѣше малко по добро отъ въоръжението на руската армия: турската артилерия имаше круповски стоманени оръдия, стѣгнати съ обрѣчи; баталионитѣ *низамие* и редивскитѣ баталиони бѣха въоръжени съ пушки пийбоди-мартини, а другитѣ баталиони — съ шнайдеръ и спрингфилдъ; тѣзи послѣднитѣ, макаръ и по долни отъ рускитѣ берданки, стояха по горѣ отъ пушкитѣ кринка, съ които бѣ въоръжена по голѣмата частъ отъ неприятелската армия.

Началниците на турскитѣ войски познаваха твърдѣ добрѣ посоченитѣ отъ насъ не-свършенства и недостатѣци, и за това не се одързостиха нѣкога да прѣдприематъ каквито и да било по сериозни настѣпателни дѣйствиия и не съумѣха да оползотворятъ благоприятнитѣ моменти, които имъ се прѣдставиха отъ случайноститѣ на войната. Само Османъ-паша, макаръ и да не си правеше никакви илюзии върху недостатѣцитѣ въ